

๑๕๗

ช่วงเวลาดี ๆ ที่มีแต่รัก

造作时光

เล่ม 4

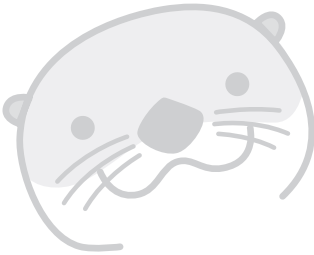
เยว่เซี่ยเตี้ยอิ่ง

月下蝶影

เขียน

Hanza

แปล

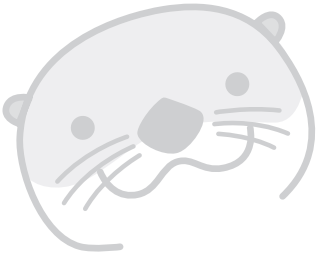
ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ข่าวการสอบเข้ารับราชการที่เพิ่มขึ้นเป็นกรณีพิเศษ
เป็นดั่งสายลมวสันต์ที่พัดกระจายไปทั่วทุกแห่งหนในแผ่นดิน
นักเรียนทั้งหลายยินดีปรีดากันทั่วหน้า
เพิ่มการคัดอักษรและอ่านหนังสือมากขึ้น
เพื่อปีหน้าจะได้สอบได้ลำดับที่ดีในเมืองหลวง
— เยว่เซี่ยเตี้ยอิ่ง

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเวลาดี ๆ ที่มีแต่รัก เล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบ ได้บอกเล่าบทสรุปของคติลอบสังหารต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองหลวง แม้นิยายเรื่องนี้จะไม่ใช่นิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่เข้มข้นมาก แต่ก็หวังว่านักเขียนได้เพิ่มความน่าสนใจโดยสอดแทรกคติฆาตกรรมมากกว่านิยายรักโรแมนติคคอมเมดี้ที่เคยเขียน

หวังว่านักอ่านทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่านนิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้

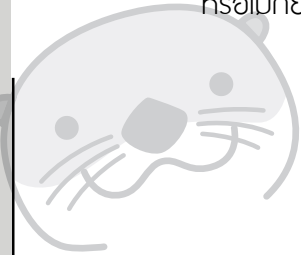

กดลองอ่าน

๑๖๗

กระทั่งเวลาล่วงผ่านไปหลายปี เขาซราภาพ
หลานที่อายุน้อยที่สุดเริ่มคัดตัวอักษร ท่องบทกลอนได้แล้ว
พี่สามกับพี่สะใภ้สามขี้ควเดินเคียงกัน
หรือไม่กี่ขึ้นข้างกัน นั่งอยู่ด้วยกัน...

คงเป็นเพราะ ถ้อยคำของรัชทายาทฟังแล้วชวนโมโหยิ่งนัก หลังจากหายโกรธแล้ว เล่อหยางก็เริ่มสงบสติอารมณ์ได้ สั่งข้ารับใช้ให้ประคองราชบุตรเขยเขี่ยกลับห้อง นางเซ็ดน้ำตาจนแห้งดีแล้วจึงเชิญรัชทายาทและฮวาหลิวหนีไปนั่งที่ห้องโถงด้านหน้า สีหน้าไร้ความรู้สึก “วันนี้รัชทายาทเสด็จมาทรงเยี่ยมอาการของราชบุตรเขย หรือมาทอดพระเนตรเรื่องสนุกกันแน่เพคะ”

“เสด็จพ่อทรงทราบว่าราชบุตรเขยเขี่ยล้มป่วยจึงรับสั่งให้เราเป็นตัวแทนมาเยี่ยม” รัชทายาทเห็นท่าทางของเล่อหยางแล้วก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะให้ข้ารับใช้ยกถ้วยน้ำชามาต้อนรับแขกผู้มาเยือน “เราเห็นราชบุตรเขยป่วยหนัก ไม่สมควรเดินทางไกล อยู่พักรักษาตัวที่เมืองหลวงต่อไปก่อนเถิด ท่านอาไม่ต้องห่วงเรื่องหมอที่มารักษาและไอสถที่ต้องใช้ ยังมีเสด็จพ่อและเราอยู่ทั้งคน”

เล่อหยางหัวเราะเยาะในใจ ฮ่องเต๋วางตัวดี มากเมตตากับพี่น้องก็เพื่อชื่อเสียงในหมู่ราษฎร ว่าคุณเป็นจริงนางกับราชบุตรเขยคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักบูรพานานเพียงนั้น เขาไม่เพียงไม่ห้ามปรามรัชทายาท แต่ยังรีบบรรดาคักตึงองค์หญิงชั้นหนึ่งของนางคืน

ในเมื่อทำเพื่อเอาหน้าเท่านั้น ก็ไม่ต้องกล่าวว่า “ยังมีเราอยู่ทั้งคน” แบบนี้ฟังแล้วน่าขบขันลึนดี

นางแม่ปากก่อนเอ่ยว่า “ท่านหมอบอกว่าอาการของราชบุตรเขยสมควรกลับไปรักษาตัวในสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย”

“เขาพำนักในตึกหอนกองค์หญิงที่เมืองหลวงมานาน ก็ถือว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย” รัชทายาทไม่ยอมปล่อยให้เล่อหยางแม้แต่ก้าวเดียว “ยิ่งกว่านั้น หมอรักษาคนป่วยที่แดนใต้จะมีวิชาแพทย์มากเท่าหมอหลวงในราชสำนักหรือ

“ผู้ที่เข้าเป็นหมอหลวงของสำนักแพทย์หลวงได้ล้วนมาจากครอบครัวหมอกันทุกรุ่น เป็นหมอเรื่องนามที่รักษาอาการป่วยแปลก ๆ หายมานักต่อนักแล้ว” รัชทายาทเปลี่ยนน้ำเสียงและท่าที “เรารู้ว่ายามนี้ท่านอาไม่พอใจเรา ส่วนเราเองก็ไม่ค่อยผูกพันกับพวกท่านสักเท่าไร แต่ที่หายไปนั้นก็เพราะเห็นแก่เสด็จพ่อ เราจะพูดกับท่านอาเป็นครั้งสุดท้าย

“หมอตตามหัวเมืองแดนใต้เก่งกาจ หรือหมอหลวงในสำนักแพทย์หลวงเก่งกาจ ยารักษาโรคที่เมืองหลวงล้วนมีครบถ้วนและปลอดภัยมากกว่า” รัชทายาทแตงนิ้วคลึงสร้อยข้อมือแผ่วเบา “ถ้าพวกเราลองคิดดูให้ดีแล้ว ไม่มีผู้ใดรู้ว่าอาการป่วยของท่านอาจะดีขึ้นเมื่อไร สกุลเซียมีคนมากหลากหลายสาย ไม่มีผู้ใดแน่ใจว่าจะไม่มีคนคิดร้าย พวกท่านอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงเพียงนั้น หากเกิดเหตุใดขึ้น แม้ทางนี้คิดจะคุ้มครองพวกท่านก็ไม่ทันกาลแล้ว

“ท่านอาเป็นถึงองค์หญิงที่เป็นภรรยาของท่านอาเขย ถ้าแม้แต่ท่านมีอาจทำให้เยือกเย็น ไตร่ตรองเรื่องนี้แทนเขา ยังจะมีใครปกป้องเขาอย่างจริงจังกันเล่า” รัชทายาทยิ้มพูด “หรือท่านจะอาศัยคนสกุลเซียที่มีจิตใจซบซ้อนเหล่านั้น”

เล่อหยางมิได้กล่าวคำ

นางเข้าใจดีว่าที่รัชทายาทพูดมานั้นไม่ใช่ไร้เหตุผล สกุลเซียที่แดนใต้ทรงอิทธิพลและยังเกี่ยวดองกับตระกูลใหญ่ในพื้นที่ หากพวกเขาไม่คิดคิด ผู้ที่ไร้การคุ้มครองจากราชวงศ์อย่างนาง นอกจากจะคุ้มครองสามีไม่ได้แล้ว ก็ยังคุ้มครองบุตรของนางไม่ได้ด้วย

“ท่านอา กับท่านอาเขยอยู่รักษาอาการป่วยที่เมืองหลวงอย่างสบายใจเถิด อย่าได้กล่าวถึงเรื่องการออกนอกเมืองหลวงอีก” รัชทายาทลุกขึ้นยืน

“เสด็จพ่อไม่ทรงตอบรับเรื่องนี้ก็เพราะหากกระทำเช่นนี้จะส่งผลดีต่อท่านอา”
เล่อหยางเงยหน้ามองรัชทายาท “ทำเพื่อหม่อมฉันจริงหรือเพคะ”
รัชทายาทตอบเสียงเรียบ “ไม่ว่าอย่างไรท่านอาก็เป็นบุตรหลาน
สกุลจี้”

เล่อหยางมองรัชทายาทอย่างเหม่อลอย นางนั่งเหม่อบนเก้าอี้จนกระทั่ง
รัชทายาทพาสาวทูลวิหลือออกไปแล้วก็ยังนั่งใจลอยอยู่เช่นนั้น

“องค์หญิง” บ่าวรับใช้ข้างกายราชบุตรเขยเซียเข้ามาถามด้วยความร้อนใจ
“รัชทายาทมีพระราชานุญาตให้ราชบุตรเขยกลับไปรักษาตัวที่แดนใต้แล้ว
หรือเจ้าคะ”

เล่อหยางส่ายหน้าช้า ๆ กล่าวด้วยความท้อเหี่ยวว่า “ดูแลราชบุตรเขย
ให้ดี ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องกลับแดนใต้อีกแล้ว”

“แต่ท่านหมอบอกว่าอาการป่วยของราชบุตรเขยจำต้องกลับไป
รักษาตัวยังสถานที่ที่คุ้นเคยจึงจะดีขึ้นนะเจ้าคะ” ข้าราชการรับใช้ร้อนใจ “หาก
ราชบุตรเขยอยู่เมืองหลวงต่อไป บ่าวเกรงว่าอาการของราชบุตรเขยจะหนักขึ้น
เจ้าคะ”

“อยู่เมืองหลวงไม่ยิ่งดีกว่าหรือ” เล่อหยางพูดประชดตนเอง “อยู่ที่นี้
มีหมอหลวงมากฝีมือ ยังมี...หญิงที่เขาชอบที่สุดด้วย”

หลายปีมานี้ ราชบุตรเขยไม่เคยเอ่ยถึงเว่ยหมิงเยว่ต่อหน้านาง
นางจึงคิดว่าเขาคงปล่อยวางได้แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าหลังจากวิกัลจริตแล้ว
เขากลับคิดว่าบุตรธิดาของเว่ยหมิงเยว่เป็นบุตรธิดาของตนเอง

ที่แท้ในใจของเขาก็อยากมีลูกกับเว่ยหมิงเยว่

แล้วนางเป็นอันใดสำหรับเขา

คำหวานพูดตลอดหลายปีมานี้ล้วนเป็นคำโกหกหลอกลวงหรือ

เพื่อบุรุษคนนี้นางถึงกับยอมเป็นศัตรูคู่แค้นกับน้องสาวร่วมบิดา
ละทิ้งความหยิ่งทะนงในตนเอง แต่งออกไปต่างถิ่น ถึงอย่างไรสิ่งทีนาง
ทำลงไปทั้งหมดยังเทียบเท่ากับเว่ยหมิงเยว่ที่เขาไม่ได้พบมานานไม่ได้

หรือจะบอกว่าบุรุษนั้นมักสนใจสตรีที่เขาไม่ได้ครอบครอง

เล่อหยางรู้ว่าตนสมควรโกรธเกลียดชายที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกัน

มานานปีคนนี้ แต่นางเกลียดเขาไม่ลง ดังนั้นผู้ที่นางเกลียดก็คือเว่ยหมิงเยวี่ นางอยากให้เว่ยหมิงเยวี่ตายๆ ไปเสีย

เที่ยงวันนั้น วังหลวงส่งราชองครักษ์มาคุ้มกันรอบตำหนักองค์หญิงเล่อหยาง อย่างแน่นหนา ประกาศกับคนภายนอกว่าราชบุตรชายเซียบวยหนัก สำนักพระราชวังจึงส่งคนมาคุ้มกันตำหนักองค์หญิงเล่อหยางเพื่อความปลอดภัยของพวกเขา

แต่เข้ารับใช้ในตำหนักองค์หญิงค้นพบในเวลาอันรวดเร็วว่า พวกเขา มีอาการออกนอกประตูตำหนัก ขาดแคลนอันใด ต้องการสิ่งใด ก็จะมีคนของสำนักพระราชวังส่งมาให้ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถออกไปได้

ทั่วตำหนักองค์หญิงจึงเสมือนบ่อน้ำนิ่งที่ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

“ข้าถูกจี้หวอนซู่หลอกแล้ว!” เล่อหยางมองตำหนักองค์หญิงที่ถูกราชองครักษ์ล้อมเอาไว้จนแทบไม่มีช่องว่าง นางขว้างปาลิ่งของเครื่องตกแต่งในห้องด้วยโหระ “เสด็จพี่ทรงกักริเวณข้า!”

ที่เห็นว่าเห็นแก่อาการป่วยของราชบุตรชาย เห็นแก่ความปลอดภัยของนาง สิ่งเหล่านั้นเป็นแค่คำโกหก

พวกเขาไม่ต้องการให้พวกนางกลับแดนใต้

หรือ... หรือเสด็จพี่ทรงทราบแล้วว่าเพื่อเผยแพร่แนวความคิดของตนเอง สุกุลเซียได้แอบสร้างขุมกำลังไว้ในเมืองหลวง

เมื่อคิดถึงข้อนี้ นางก็หวาดวิตกจนอยู่ไม่เป็นสุข สั่งให้คนไปเรียกเซียชื้อจื่อมาพบ สีหน้าเคร่งเครียด “ลูกแม่ หากแม่กับพ่อของเจ้าเป็นอันใดไป เจ้าจงเข้าวังหลวงไปขอเข้าเฝ้าไทเฮา ในอดีตท่านยายของเจ้ามีสัมพันธ์อันดีกับไทเฮา เมื่อครั้งที่พระบิดาของเจ้าเสด็จขึ้นครองราชย์ ท่านยายเจ้ายังช่วยเหลือพวกเขาไม่น้อย เห็นแก่ความผูกพันในกาลก่อนพวกเขาคงไม่ทำให้เจ้าลำบากใจมากนัก”

“ท่านแม่เกิดอันใดขึ้นหรือขอรับ” เซียชื้อจื่อมองเล่อหยางอย่างงุนงง “เพราะเหตุใดข้างนอกถึงมีราชองครักษ์มากมายเพียงนี้”

“เจ้ายังเด็กนัก ไม่ต้องรู้เรื่องอะไรให้มากเกินไป” เล่อหยางลูบศีรษะบุตรชาย “หากไม่ใช่เพราะพี่รองที่โง่เขลาของเจ้า ครอบครัวเราคงไม่ต้อง

ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ลูกที่น่าสงสารของแม่...”

“ท่านแม่ พี่รองคิดจะปลงพระชนม์รัชทายาท นับว่าเป็นโทษร้ายแรง รอให้เสด็จลงทรงสืบเรื่องนี้ให้กระจ่าง ถึงจะมีบทลงโทษ แต่ก็คิดว่าคงไม่ถึงกับเอาชีวิตของพวกเขาขอรับ” เชี้ยซื่อจื่อเห็นมารดาร้องไห้จนตาบวมแดงก็รีบปลอบใจ “มีเรื่องใดพวกเราก็แค่เผชิญหน้ากับมัน ท่านแม่อย่าร้องไห้จนเสียสุขภาพ”

มองบุตรชายที่ไม่เคยรับรู้เรื่องราวใด ๆ แล้วเล่อหยางกลืนน้ำตาสุดหายใจเข้าลึก เอ่ยว่า “ประเดี๋ยวแม่จะไปเขียนฎีกาขอให้เสด็จพี่และไทเฮาทรงรับเจ้าเข้าวังไปศึกษาหาความรู้ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องใดข้างนอก เจ้าจะต้องเชื่อฟังไทเฮา คอยปลอบนางให้สบายพระทัย รู้หรือไม่”

“ท่านแม่ เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ อย่าทำให้ข้าตกใจสิขอรับ...”

“ไม่ต้องกลัว ไม่มีอันใด” เล่อหยางยิ้ม “แม่คิดว่าถ้าเจ้าเรียนหนังสือที่แดนใต้ ไม่สู้เรียนในสำนักศึกษาหลวงจะดีกว่า เหมาะกับเจ้ามากกว่า”

“อาละ เจ้ากลับไปเก็บข้าวของที่จำเป็น ไม่แน่ว่าวันพรุ่งนี้อาจมีคนมารับเจ้าเข้าวังแล้ว” หลายปีมานี้เล่อหยางวางอำนาจบาตรใหญ่ เพราะนางรู้ดีว่าไทเฮาและฮ่องเต้เป็นคนสำคัญในบุญคุณผู้อื่น ยามนั้นมารดาของนางเคยช่วยไทเฮามาก่อน ด้วยนิสัยของไทเฮา ย่อมไม่มีทางปล่อยให้นางต้องถูกเอารัดเอาเปรียบ

หลายปีมานี้นางเคยชินกับคำยกยอปอปั้นของผู้อื่น ไม่เคยต้องน้อยเนื้อต่ำใจ

เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน นางเริ่มทำให้สงบเยือกเย็น ปล่อยวางเรื่องราวมากมายลง

ถ้ารู้แต่แรกว่าบุตรคนรองจะก่อเรื่องใหญ่โตเพียงนี้ ย่อมให้บุตรคนนั้นตายตั้งแต่อยู่แดนใต้ ยิ่งดีกว่าพานางมาเมืองหลวงด้วย หากไม่ใช่เสียैयाก่อเรื่องมากมาย ราชบุตรเขยผู้ส่งผ้าเผยจะเสียสติได้อย่างไร และโยนางจะต้องให้บุตรชายสุดที่รักทำตัวว่านอนสอนง่ายต่อหน้าไทเฮา และใช้ชีวิตอยู่ที่ชายคาผู้อื่น

เล่อหยางค้นพบอย่างรวดเร็วว่าจดหมายที่นางเขียนถึงไทเฮานั้น

มีอาจส่งออกไปได้ คนในตำหนักออกไปไม่ได้ ราชวงศ์จักรีก็ไม่มีผู้ใดฟังคำสั่งของนาง ในสายตาของคนเหล่านี้ นางเป็นองค์หญิงที่ไร้ประโยชน์

นางมองทหารที่เฝ้าหน้าประตูตำหนัก มือที่ถือจดหมายกำแนบขณะที่นางตัดสินใจจะอาละวาดเพื่อหาทางส่งจดหมายฉบับนี้เข้าวังให้ได้ พลันเห็นคนผู้หนึ่งขี่ม้าตัวใหญ่งามส่งามุ่งหน้ามาทางนี้

ผู้มาใหม่สวมชุดผ้าไหมสีเข้ม โทนหนาวเดราเรียบร้อย หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ดูคล้ายชายอายุสามสิบกว่าปี

ทว่าความจริงแล้วเล่อหยางรู้ว่าชายที่นั่งอยู่บนหลังม้ามีอายุเกินสี่สิบหลายปีแล้ว เพียงแต่เขาดูอ่อนเยาว์เท่านั้น

เล่อหยางเกลียดเว่ยหมิงเยว่และเกลียดบุรุษของนาง แต่ที่น่าเศร้าก็คือยามนี้นางได้แต่ก้มหัวเพื่อขอให้สวอ้อถึงช่วยเหลือ

“แม่ทัพสวา” เล่อหยางพยายามสะกดอารมณ์พลุ่งพล่านในใจ ตะโกนเรียกสวอ้อถึงผ่านดาบที่อยู่ในมือของพวกราชวงศ์จักรี

สวอ้อถึงหันมองเล่อหยาง แล้วดึงม้าให้เดินห่างออกมาเล็กน้อย “ไม่ทราบว่าองค์หญิงมีธุระใดหรือ”

“มิกล้า” เล่อหยางยอบกายให้สวอ้อถึง ก่อนร้องขอ “ข้าอยากถวายจดหมายฉบับนี้แต่ไทเฮา ขอแม่ทัพสวาช่วยนำส่งแทนข้าด้วย”

“องค์หญิง ข้าเป็นบุรุษ จะให้นำจดหมายเข้าตำหนักในไม่ค้อยเหมาะ” สวอ้อถึงมองไปด้านหลัง “แต่ฐูหยินของข้าช่วยองค์หญิงได้ องค์หญิงลองปรึกษานางก็แล้วกัน”

เล่อหยางตั้งสติได้ รีบมองไปด้านหลังไม่ไกลนัก เห็นเว่ยหมิงเยว่สวมชุดพอดีตัวอย่างบุรุษ นั่งอยู่บนหลังม้าไบหน้าแต่มียิ้ม

เว่ยหมิงเยว่เห็นสภาพก้มหัวขอร้องผู้อื่นของนางแล้ว เล่อหยางกำจดหมายในมือแน่น ก่อนยอบกายทักทายเว่ยหมิงเยว่

หลังนั่งเงียบเนิ่นนาน “ขอ...แม่ทัพเว่ยช่วยข้าส่งจดหมายฉบับนี้”

“องค์หญิงเกรงใจเกินไปแล้ว” เว่ยหมิงเยว่เบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อหลบการคำนับของเล่อหยาง นางกระโดดลงจากหลังม้า หยุดยีนเบื้องหน้าเล่อหยาง รับจดหมายที่ยับยู่ไว้แล้วหมุนตัวเตรียมจากไป

ยามนั้นเอง มีคนวิ่งพรวดพราดออกจากประตูใหญ่ เหมือนเขาจะ

วิ่งตรงไปหาเว่ยหมิงเยว่ หน่าน่าเสียดายที่ราชองค์รักษ์ชุดขาวไว้ได้ทัน

“ราชบุตรเขย” เล่อหยางเห็นแวตาทหาราชบุตรเขยเขี่ยมองเว่ยหมิงเยว่ แล้วรู้สึกเจ็บแปลบราวกับมีลูกเกาทัดหนับไม่ถ้วนยิงทะลุหัวใจ นางถึงตาใส่เด็กรับใช้ของราชบุตรเขยเขี่ย “พาราชนบุตรเขยกลับเข้าตำหนัก”

“สูหยิน เจ้ามาหาบุตรธิดาของเราหรือ” ราชบุตรเขยเขี่ยเพ็งกล่าวจบ ก็มีฝักกระปี่กระแทกใส่หน้าอกของเขอย่างแรง ราชบุตรเขยเขี่ยยังไม่ทันส่งเสียงร้องก็ถูกฝักกระปี่กระแทกจนล้มลงกับพื้น

“ขอภัย” ฮวอ้อถึงกระโดดลงจากหลังม้า ก้มลงเก็บฝักกระปี่ที่ตกอยู่บนพื้น “คุณล้ายฝักกระปี่เล่มนี้จะมีปัญหา ราชบุตรเขยเขี่ยเป็นอันใดหรือไม่”

กล้าแสร้งเสียดสี คิดจะเอาเปรียบภรรยาเขาอย่างนี้ ต้องตีให้ตาย “แค็ก ๆ ๆ” ราชบุตรเขยเขี่ยส่งเสียงไอโหโลก ๆ จู่ ๆ เขาก็ลุกขึ้นมานั่งกับพื้นแล้วแหกปากร้องไห้ราวกับเด็กเล็กที่ถูกผู้อื่นรังแก

เล่อหยางเห็นท่าทางของเขาแล้วให้ปวดใจยิ่งนัก

“เอ๊ะ” เว่ยหมิงเยว่ถอยหลังก้าวหนึ่งอย่างรังเกียจ “ที่แท้ชายอัปลักษณ์ที่ปล่อยผมเผ้าคนนี้ก็คือราชบุตรเขยเขี่ยหรือ ไม่เจอกันหลายปี ไยถึงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ไปได้”

น้ำตาที่ไหลอาบแก้มของเล่อหยางคล้ายหยุดไหลทันใด ชายที่นางให้ความสำคัญ เป็นยอดดวงใจของนาง เว่ยหมิงเยว่กลับบอกว่าเขาอัปลักษณ์

เว่ยหมิงเยว่คล้ายจะรู้ว่าพูดจาไม่น่าฟัง จึงยกสองมือประสาน “ขอภัย ข้าเป็นคนหยาบช้า พูดจาไม่ค่อยเป็น ขอองค์หญิงอย่าได้ถือสา บางทีอาจไม่ใช่เพราะราชบุตรเขยเขี่ยหน้าตาอัปลักษณ์ แต่เป็นเพราะสายตาของข้าไม่ดีเอง องค์หญิงอย่าใส่ใจสิ่งที่ข้าพูดเลย”

เล่อหยางรู้สึกว้าวเว่ยหมิงเยว่เหยียดหยามนาง

เว่ยหมิงเยว่ก้าวยาว ๆ รวบสามก้าวเป็นสองก้าวกระโดดขึ้นหลังม้า ท่าทางราวกับกลัวว่าราชบุตรเขยเขี่ยจะแตะต้องชายเสื้อของนาง “องค์หญิงโปรดวางใจ ข้าจะส่งจดหมายขององค์หญิงเข้าวัง”

มีเรื่องต้องขอร้องผู้อื่น เล่อหยางจึงมีอากกล่าวคำ ได้แต่มองเว่ยหมิงเยว่ที่มีชีวิตชีวา ก่อนเก็บความโกรธแค้นและความน้อยใจที่พลูงพล่าน

ในใจเอาไว้ กัดฟันเอ่ยว่า “ขอบคุณแม่ทัพவேอย่างยิ่ง”

“องค์หญิงไม่ต้องเกรงใจ ข้าขอตัวก่อน” เว่ยหมิงเยว่ค้ำบึกครา
“อ้อ อย่างไรของค์หญิงอย่าเก็บคำพูดเมื่อครู่มาใส่ใจ”

เลื้อยหาง “...”

พูดให้น้อยลงสักสองคำ ข้าก็แก้งทำเป็นไม่ใส่ใจได้

เชี่ยวชาญเปลี่ยนความคิดอย่างรวดเร็ว เร็วขนาดที่เผยจี้ไหวเพิ่งเดิน
ออกจากห้องซังกิฎกเรียกกลับเข้าไปอีก

สีหน้าของเผยจี้ไหวขณะที่ฟังเชี่ยวชาญให้การนั้นเคร่งเครียดขึ้นเรื่อยๆ
ตามคำให้การ นางเล่าเรื่องต่างๆ มากมาย หากสิ่งที่นางสารภาพเป็น
ความจริงทั้งหมด แสดงว่าสกุลเซียจะต้องวางแผนนี้มาตั้งแต่หลายสิบปี
ที่แล้ว พวกเขาปกปิดแผนการได้นานถึงเพียงนั้นนับว่าเป็นตระกูลที่มีความ
อดทนสูงยิ่งนัก

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับราชวงศ์ เผยจี้ไหวมึนงงเสียเวลา หลังบันทึก
ปากคำเรียบร้อยแล้วก็ขอเข้าเฝ้าฮ่องเต้ในปีดัดล คตินี้โยงเข้ากับหลายส่วน
ศาลต้าหลี่มีอาจจัดการคดีนี้เพียงลำพัง

ฮวหลิวหลี่และรัชทายาทเพิ่งกินอาหารที่ตำหนักบูรพาเสร็จ ก็มีคน
จากตำหนักเงินหยางมาเชิญรัชทายาทเข้าเฝ้า

“ยามนี้เลยหรือ” รัชทายาทมองฮวหลิวหลี่ก่อนลุกขึ้น “พวกเจ้า
ไปกันก่อน ประเดี๋ยวเรากับองค์หญิงผู้โช้วจะตามไป”

“ไหนหม่อมฉันต้องไปด้วยเล่าเพคะ” ฮวหลิวหลี่แปลกใจ

“อีกสักครู่แม่ทัพவேกับแม่ทัพฮวาก็ต้องเข้าวัง คนมากสนุกดี”
รัชทายาทยังคิดจะใช้โอกาสที่แม่ทัพทั้งสองอยู่ด้วยกันกล่าวถึงงานวิวิธ

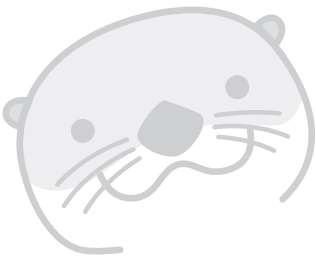
รัชทายาทพาฮวหลิวหลี่เดินเข้าพระที่นั่งใหญ่ของตำหนักเงินหยาง
แต่คิดไม่ถึงว่าพ่อตาแม่ยายในอนาคตมาถึงแล้ว จางซัวและเผยจี้ไหว
แห่งศาลต้าหลี่ก็อยู่กันพร้อมหน้า เขานิ่งหน้า “ถวายเป็นคมเสด็จพ่อ
สี่พระพักตร์ของเสด็จพ่อไม่ตีเลย เกิดเรื่องใดหรือพะยะคะ”

“เชี่ยวชาญรับสารภาพแล้ว” ฮองเต้ซางหลงเห็นรัชทายาทพาฮวา-
หลิวหลี่มาด้วยก็บอกรัชทายาทว่า “เจ้ามาพอดี มาอ่านนี่สิ”

รัชทายาทพลิกอ่านคำให้การแล้วหัวเราะเสียงเย็นคราหนึ่ง “คิด
เพื่อฝันที่ไม่เป็นจริง เหลวไหลจนน่าหัวร่อ”

ปัญญาชนของราชวงศ์จิ้นมีมากมาย แม้ต้องการทิ้งชื่อไว้ในประวัติ-
ศาสตร์ให้คนจดจำ ก็สมควรอาศัยความรู้ความสามารถของตนเองด้าน
การประพันธ์หรือการบริหารจัดการราชการแผ่นดินให้คนจารจำ ไฉนสกุลเซี่ย
จึงได้แต่คิดเรื่องเหลวไหลใช้ไม่ได้เหล่านี้

เกรงว่าสิ่งที่พวกเขาต้องการจริงๆ มิใช่ชื่อเสียง แต่เป็นอำนาจ!

ทดลองอ่าน

ฮวาทลิวทลี ยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มึนงงหน้าเครื่องเครียดแล้ว รู้สึกว่านางช่างไม่เข้าพวก นางส่งสายตาให้รัชทายาท อยากให้รัชทายาท บอกไปให้นางรู้บ้าง

รัชทายาทยื่นกระดาษบันทึกคำให้การแผ่นนั้นให้ฮวาทลิวทลี

ฮวาทลิวทลีมีได้รับมาถือเอาไว้ นางเป็นแค่องค์หญิงที่ได้รับการ แต่งตั้งเป็นพิเศษจากราชสำนัก มีใช่องค์หญิงที่เป็นคนในราชสกุลจริงๆ ตามหลักแล้ว นางมีอาจอ่านรายงานที่เกี่ยวกับราชการงานเมืองได้

“นางหนูสกุลฮวา เจ้าก็อ่านสิ” ความคิดของฮ่องเต้ซางหลงนั้น ตรงไปตรงมา ฮวาทลิวทลีจะเป็นลูกสะใภ้ของเขา ในฐานะชายารัชทายาท ได้รับความรู้เรื่องเหล่านี้มากสักหน่อยย่อมเป็นเรื่องดี รัชทายาทเกียดคร้าน มีชายาคอยควบคุมดูแล ไม่น่าจะขยันขันแข็งขึ้นมาอีกหน่อย

“หม่อมฉันลวงเกินแล้วเพคะ” ฮวาทลิวทลีค้ำับฮ่องเต้ซางหลง คราหนึ่ง ก่อนรับบันทึกคำสารภาพจากรัชทายาทมาอย่างสง่างาม นาง กวาดตาอ่านเนื้อหาอย่างรวดเร็ว ยิ่งอ่านก็ยิ่งงุนงง เพราะคนสกุลเชื้อย เลื่อมใสชนบประเพณีของแคว้นไต้เมา ดังนั้นจึงคิดจะเปลี่ยนแปลง ชนบประเพณีของต้าจิ้นมาโดยตลอด แต่สิ่งที่ทำคนสกุลเชื้อยต้องลั่นหวังก ก็คือ ไม่เพียงอดีตฮ่องเต้จะปฏิบัติคำแนะนำของพวกเขา แม้แต่ฮ่องเต้ ฮ่องเต้ปัจจุบันก็ยังไม่เห็นด้วย

นอกจากฮ่องเต้เองก็ปัจจุบันจะปฏิเสธคำแนะนำของสกุลเซี่ย
ยังแต่งตั้งเว่ยหมิงเยว่เป็นแม่ทัพหญิง เป็นผู้นำกองทัพที่มีทหารนับ
หมื่นนาย เรื่องนี้ทำให้สกุลเซี่ยรู้สึกว่ฮ่องเต้ซางหลงจงใจตั้งตัวเป็น
ปรปักษ์กับพวกเขา ไม่เพียงไม่ยอมรับคำแนะนำของพวกเขา แต่ยังคงใจ
ให้สตรีขึ้นมามีอำนาจ

คนสกุลเซี่ยที่ไม่พอใจฮ่องเต้ซางหลงแอบร่วมมือกับกลุ่มอิทธิพล
ที่ยังเหลืออยู่ซื้อใจผู้ที่เกี่ยวข้อง และยังไม่มาหาผู้กับคนของแคว้นไต้เม่า
นำเสียดายที่เซี่ยเหยามีไซคนที่ได้รับความสำคัญจากครอบครัว จึงมีอาจ
ล่วงรู้ความลับมากไปกว่านี้ ดังนั้นจึงไม่รู้ว่ผู้ที่คนสกุลเซี่ยติดต่อด้วยนั้น
คือใครในแคว้นไต้เม่า

ฮวาลิวหลี่มีอาจเข้าใจแนวคิดของพวกเขา ทำกันถึงขนาดนี้เพียง
เพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงชนบประเพณีเท่านั้นหรือ

นิสัยดั้งเดิมของคนเรามีไซต้องการชื่อเสียงและผลประโยชน์หรือ
หรือ การทำเรื่องนี้ไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อสกุลเซี่ยมากสักเท่าไร นางส่งบันทึก
คำให้การคืนรัชทายาท ให้นางพูดอันไดยามนี้นางพูดไม่ออก

หรือเพราะสมองของนางปกติมากเกินไป จึงมีอาจเข้าใจคนเหล่านั้น

นางมองรัชทายาท แล้วมองมารดาที่มีสีหน้าเรียบเฉย รู้สึกว่ยามนี้
ไม่พูดจะดีที่สุด

แต่เพราะฮ่องเต้ซางหลงคงพึงใจว่ที่ลูกสะใภ้คนนี้อย่างยวด ดังนั้น
แม้เขาจะกรุ่นโกรธมากเพียงใด ก็ยังยิ้มอ่อนโยนให้ฮวาลิวหลี่ “นางหนู
สกุลฮวาลิว เจ้าคิดเห็นกับเรื่องนี้อย่างไร”

เผยจี้ไหวบอกเขาแล้วว่า หากไม่ใช่เพราะองค์หญิงผู้โช้วหาเรื่อง
ยั่วโมโหเซี่ยเหยยา เซี่ยเหยยาไม่มีทางคายความลับของสกุลเซี่ยเร็วเพียงนี้

“ฟ้าบาท หม่อมฉันไม่เข้าใจราชการงานเมืองเพคะ” ฮวาลิวหลี่
ยิ้มเอียงอาย ดูคล้ายคนซึ่กั้วยั้งนัก “จากที่หม่อมฉันคิด สกุลเซี่ย
ซุบเลี้ยงนักฆ่าไ้เป็นกองกำลังส่วนตัว ยังคิดจะลอบปลงพระชนม์รัชทายาท
ย่อมผิดมหันต์ที่คิดร้ายต่อราชวงศ์”

ฮ่องเต้ซางหลงไ้ยินแล้วก็เข้าใจในบัดดล นางหนูสกุลฮวาลิวยังคง
จำเรื่องที่รัชทายาทเกือบถูกทำร้ายฝังใจ

ในฐานะบิดา ใครจะไม่ชอบสะใภ้ที่ทุ่มเทร่างกายแรงใจปกป้องบุตรชายตนเองถึงเพียงนี้

ฮ่องเต้ซางหลงหัวเราะว่า พยักหน้ารับ “ท้องค้หญิงผู้โช้วพุดมีเหตุผล”

ฮวาลิวหลีหันหน้าตาเหลือกลา นี่นางพุดอันใดถึงชมว่ามีเหตุผล

“สกุลเขี่ยคิดจะทำอันใดไม่สำคัญแล้ว ที่สำคัญคือพวกเขาเคยทำอันใดบ้าง แล้วส่งผลเสียใดบ้าง” ฮ่องเต้ซางหลงเคาะหน้าโต๊ะ “ไล่สืบคดีตามเบาะแสที่เขี่ยเหยาสารภาพ ตรวจสอบสกุลเขี่ยให้ชัดเจน”

“ฝ่าบาท แล้วบัณฑิตแดนใต้เหล่านั้น...” เผยจี้ไหวลั้งเล สกุลเขี่ยมีชื่อเสียงระบือในแดนใต้ อีกทั้งแดนใต้ยังอยู่ห่างจากเมืองหลวงค่อนข้างไกล เกิดคนสกุลเขี่ยแต่งเรื่องโกหก สุดท้ายถึงจะจับคนสกุลเขี่ยมารับโทษได้หมด แต่ก็ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของฮ่องเต้

“เราจะปล่อยให้คนสกุลเขี่ยดำเนินการตามแผนร้ายจนสำเร็จเพียงเพราะห่วงชื่อเสียงจอมปลอมไม่ได้” ฮ่องเต้ซางหลงมุ่งมั่นยิ่งกว่าที่เผยจี้ไหวคิดไว้ “สกุลเขี่ยวางแผนมากมายถึงเพียงนี้ เพื่อความเป็นอยู่ของอาณาประชาราษฎร์ทั่วแผ่นดิน เรามีอาจปล่อยให้พวกเขาไว้ได้”

“เสด็จพ่อ แม่ทัพฮวาและแม่ทัพเว่ยนำทัพปราบปรามทหารแคว้นจินพั่วสำเร็จยอมนำยินดี ลูกคิดว่าการจัดงานเลี้ยงพระราชทานร้อยแคว้นเพียงอย่างเดียวน่าจะดีพอ” รัชทายาทเอ่ย “ไม่สู้เปิดสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษ ปีหน้าต้นฤดูใบไม้ผลิเราจัดสอบเข้ารับราชการอีกครั้งดีหรือไม่พะยะคะ”

“ถ้าว่ากันตามความเร็วของข่าวลือที่แพร่สะพัด ชาวที่เขี่ยเหยาส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาทสมควรแพร่ไปถึงแดนใต้แล้ว” รัชทายาทยิ้มกล่าวราวกับจันใจ “ข่าวลือนี้นิ่งแพร่ก็ยิ่งไกล ยิ่งไปไกลเรื่องก็ยิ่งเปลี่ยนแปลง ไม่แน่ว่าตอนที่เล่าลือไปถึงแดนใต้อาจจะเปลี่ยนแปลงหน้าเหลือเชื่อแล้วก็ได้พะยะคะ”

“เจ้าพุดมีเหตุผล” ฮ่องเต้ซางหลงยิ้มพอใจ “แม่ทัพฮวากับแม่ทัพเว่ยกำราบกองทัพแคว้นจินพั่วลงได้เป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งยวดในรอบร้อยปีของพวกเรา สมควรเปิดสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษ”

เผยจี้ไหวมองสองพ่อลูกที่สบตากันยิ้ม ๆ คุ่นี้แล้วพลันเกิดความคิด

คนที่คาดหวังว่าจะให้รัชทายาทถูกปลดจากตำแหน่งนี้จะต้องผิดหวังแล้ว ไม่เพียงรัชทายาทจะไม่ถูกถอดจากตำแหน่ง แต่เขาจะยังเหิมเกริม เช่นนี้ต่อไป เหิมเกริมจนกระทั่งเขานั่งบัลลังก์มังกร เพราะรัชทายาทที่พฤติกรรมภายนอกกำเริบเลิบบานผู้นี้ ความจริงแล้วชาญฉลาด เข้าใจสถานการณ์ได้ดี

การเปิดสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษนั้นเป็นวิธีซื้อใจปัญญาชนแดนใต้ได้ดีที่สุด การกระทำเช่นนี้ไม่เพียงดึงปัญญาชนมาเป็นพวกเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่ทางราชวงศ์มีต่อเหล่าแม่ทัพนายกองอย่างไม่ตั้งใจ ทั้งยังช่วยลดความขัดแย้งระหว่างขุนนางขุนนางและบู๊

เหตุผลที่จัดสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษคือสิ่งใด

ก็เพราะแม่ทัพทั้งสองกำชัยในสงคราม

ในโลกนี้ไม่ขาดแคลนผู้มีชื่อเสียง แต่กลุ่มคนที่มีจำนวนมากกว่าก็คือคนธรรมดาทั่วไป จะมีบัณฑิตสักกี่คนที่ไม่คิดจะสอบได้เป็นขุนนางเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง สร้างเกียรติยศให้วงศ์ตระกูล

เมื่อใดที่เปิดสอบเข้ารับราชการอีกครา คนที่ดีใจที่สุดก็หนีไม่พ้นคนเรียนหนังสือ อีกทั้งการสอบเข้ารับราชการปีนี้ นักเรียนจากแดนใต้ที่สอบได้ลำดับที่ต้นนั้นมีไม่มาก พวกเขาจะต้องรู้สึกอับอายขายหน้าเมื่อราชสำนักจัดสอบครั้งใหม่ เท่ากับเป็นการส่งถ่านไม้ให้กลางหิมะ¹

สกุลเชื้อยี่มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง แต่ถ้าเทียบระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนกับความมั่นคงปลอดภัยของแผ่นดินแล้ว เรื่องของสกุลเชื้อยี่ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่

แผ่นดินฟ้ากว้างผืนดินไพศาล เรื่องกินกับเรื่องของแผ่นดินเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะเรียกขุนนางของกรมทั้งหกมาปรึกษาเรื่องการจัดสอบเข้ารับราชการครั้งใหม่” ซ่งงเต้ซางหลงไม่เอ่ยถึงเรื่องสกุลเชื้อยี่อีกต่อไป เขาหันมองฮว้ออั้งถึง “รัชทายาทกับแม่ทัพฮว้ออยู่ต่อก่อน

¹ หมายถึง การให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะในทางกายหรือทางใจแก่ผู้ที่กำลังประสบกับความยากลำบาก

เรามีเรื่องจะปรึกษา”

“ฝ่าบาท หม่อมฉันได้รับการไหว่จากองค์หญิงเล่อหยางให้นำจดหมายมาถวายฝ่าบาทและไทเฮาพะคะ” เว่ยหมิงเยว่ล้วงจดหมายที่เล่อหยางฝากนางออกมา

ฮ่องเต้ข้างหลังสีหน้าเฉยเมย มิได้รับจดหมาย “ถวายไทเฮาให้ทรงวินิจฉัย”

เรื่องที่เซี่ยเหยาส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาทนั้นสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้ฮ่องเต้ข้างหลังยิ่งนัก จนเขาไม่เหลือเยื่อใยกับครอบครัวของเล่อหยางแม้แต่ชนิดเดียว

ยังดีที่ขณะลอบสังหาร โอรสเขาเดินทางไปพร้อมกับองค์หญิงผู้โชคร้ายร่างนางอ่อนแอ แต่ก็ยินดีใช้ชีวิตตนเองหลอกหลอมือสังหารออกไปจากรัชทายาท หากองค์หญิงผู้โชคร้ายไม่อยู่ตรงนั้นเล่า

รัชทายาทเป็นโอรสที่เขาเลี้ยงดูด้วยตนเอง เพื่อให้เป็นผู้สืบทอดคนต่อไป เป็นบุตรชายที่เขาโปรดที่สุด ฮ่องเต้ข้างหลังมีอาจจินตนาการได้เลยว่าหากเกิดเหตุร้ายกับรัชทายาทจริงๆ เขาจะเสียใจเพียงใด

ในฐานะฮ่องเต้ แม้แต่โอรสของตนเองก็ยังคุ้มครองไม่ได้ แล้วจะเป็นฮ่องเต้ไป

เสนาบดีทั้งหกได้รับคำสั่งให้เข้าเฝ้าก็รีบรุดมายังตำหนักเงินหยางเร็วรี่พอได้ยินฮ่องเต้เอ่ยถึงการตรวจสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษ ก็ยังคิดตามไม่ทัน

แต่เรื่องนี้นับเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนหนังสือ ถือเป็นเรื่องดี

เสนาบดีทั้งหกไม่มีผู้ใดโต้แย้ง เริ่มปรึกษากันว่าจะประกาศเรื่องนี้ให้รู้ทั่วกันโดยเร็วที่สุดอย่างไร เพื่อให้บัณฑิตทั้งหลายมีเวลาเตรียมตัวมากขึ้นอีกสักหน่อย

เมื่อทุกคนปรึกษากันแล้ว จึงล่าถอยออกจากตำหนักเงินหยางอย่างสำรวม พวกเขาค่อยๆ คิดขึ้นได้ว่าท่าทีของฮ่องเต้ นั้นเหมือนให้พวกเขาทำงานตามรับสั่งให้ดี มิได้ต้องการรับฟังความคิดเห็นของพวกเขาแต่อย่างใด

เหล่าเสนาบดีมองตากันผาดหนึ่ง รู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่ค่อยปกติ ไม่มี
 สัญญาณล่วงหน้าแม้แต่น้อย แล้วจู่ๆ ไยฮ่องเต้ถึงคิดจะเพิ่มการสอบเข้า
 รับราชการเป็นกรณีพิเศษ

“เมื่อครู่รัชทายาทและแม่ทัพฮวาก็อยู่ หรือจะเป็นพระตำริของ
 รัชทายาท”

“รัชทายาททรงดีถึงเพียงนี้เชียวหรือ” เสนาบดีกรมกลาโหมฉงน
 “ความสัมพันธ์ของรัชทายาทกับเหล่าบัณฑิตนั้นไม่ใช่จะ...”

ก็ไม่ใช่จะดีอันใด

ไม่เพียงไม่ดี ยังมีขุนนางขุนนางคนรอคอยให้รัชทายาทถูกปลดด้วยซ้ำ
 ทว่าน่าเสียดายที่รอมหาหลายปีแล้ว รัชทายาทก็ยังกำเริบเสิบสาน
 ไม่รู้ว่าจะต้องรอถึงเมื่อใด ความหวังของพวกเขาจึงจะเป็นจริง

ไม่ถึงสองวันบรรดาเสนาบดีก็รู้ข่าวว่า การเสนอให้จัดสอบเข้ารับราชการ
 เป็นกรณีพิเศษนั้นเป็นความคิดของรัชทายาทจริง ๆ คนที่เผยแพร่ให้รู้
 ก็คือเพี้ยจี้เหว รองหัวหน้าศาลต้าหฺลี่ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสงสัยข้อเท็จจริง
 ของข่าวนี้

แต่กลายเป็นว่าทุกคนล้วนกังขาว่ารัชทายาทอาจจะมีปัญหา

โดยเฉพาะขุนนางขุนเหล่าในที่รอให้รัชทายาทถูกปลด หลัง
 รัชทายาทเสนอให้เพิ่มการสอบเข้ารับราชการแล้ว พวกเขา รู้สึกละอายใจ
 อยู่หลายวันกับการแอบพูดจาว่าร้ายรัชทายาทลับหลัง

ไยรัชทายาทผู้สูงส่งถึงไม่มีนิสัยเลวร้ายให้ถึงที่สุด ทำแบบนี้พวกเขา
 วางตัวลำบากนัก

ชนชั้นสูงในเมืองหลวงมีจำนวนมาก บัณฑิตผู้เรียนหนังสือก็มีมาก
 เมื่อประกาศข่าวการสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษ บทกลอนยกย่อง
 เชิดชูฮ่องเต้ซางหลง รัชทายาท ฮวอ้ออิงฉิง และเว่ยหมิงเยว่ก็ปรากฏ
 ขึ้นราวกับดอกเห็ดที่ขึ้นหลังฝนตก ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีผู้ใดสนใจเรื่องที่
 เชี่ยชื้อจื่อ บุตรชายขององค์หญิงเล่อหยางถูกรับตัวเข้าวังสักเท่าไร

...

เชี่ยชื้อจื่อย้ายเข้าวังหลวงแล้วก็อาศัยอยู่ใกล้กับองค์ชายสี่และ

องค์ชายห้าที่ยังมิได้อวยยศเป็นอ๋อง แต่องค์ชายห้าไม่ชอบคนสกุลเซีย ส่วนองค์ชายสี่ก็ไม่ค่อยพูดจา เมื่อเขาย้ายเข้ามาแล้วก็อยู่ในสภาพที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

บ่าวรับใช้ข้างกายของเขาก็เป็นคนที่ไม่เฮาส่งมาให้ใหม่ เพราะมีอาจหาญรับใช้จากตำหนักองค์หญิงเข้ามาได้ แม้เซียซื้อจื่อจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจนมีนิสัยอ่อนต่อโลก แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เขาก็เข้าใจถ่องแท้ว่าจะต้องเกิดเรื่องร้ายแรงกับคนในครอบครัว

ท่านแม่ส่งเขาเข้าวังเพื่อให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป

ข่าวการสอบเข้ารับราชการที่เพิ่มขึ้นเป็นกรณีพิเศษเป็นดั่งสายลมวสันต์ที่พัดกระจายไปทั่วทุกแห่งหนในแผ่นดิน นักเรียนทั้งหลายยินดีปรีดากันทั่วหน้า เพิ่มการคัดอักษรและอ่านหนังสือมากขึ้น เพื่อปีหน้าจะได้สอบได้ลำดับที่ดีในเมืองหลวง

ข่าวที่เซียเหยาส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาทยังลือไปถึงแดนใต้เร็วกว่าข่าวสอบเข้ารับราชการเพิ่มเป็นกรณีพิเศษกั่วนิ่ง

ตอนที่ข่าวแพร่มาถึง พวกบัณฑิตคิดว่าเป็นแค่ข่าวลือ ยังพูดกันว่า มีคนฉ้อฉลริษยาชื่อเสียงของคนสกุลเซีย จึงตั้งใจให้ร้ายพวกเขา

แต่เมื่อข่าวนี้ลือลือกันมากขึ้นเรื่อยๆ เหล่าปัญญาชนก็เริ่มเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง บุตรศิษย์คนสกุลเซียก็กระทำความผิดร้ายแรงต้องโทษถึงขั้นตัดศีรษะจริงๆ

“อันใดนะ พวกเจ้ายังไม่รู้ว่าไหนเซียเหยาต้องส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาทหรือ” พ่อค้าจากเมืองหลวงคนหนึ่งอุทานอย่างหลากหลายต่อหน้าคนใต้ที่รู้เรื่องนี้เลย “ไม่ถูกสิ ข้าเพิ่งมาจากแดนเหนือ ข่าวนี้ลือกันไปทั่วแดนเหนือแล้ว ปกติทางใต้ของพวกเจ้าได้ข่าวกันไว เหตุใดพอเป็นเรื่องนี้กลายเป็นไม่รู้อันใดสักอย่าง”

เขาเกาศีระชะ ถามอย่างแปลกใจว่า “หรือมีคนตั้งใจปิดข่าวนี้”

ใครตั้งใจปิดข่าวนี้ จะต้องเป็นผู้ที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้ข่าวประเภทนี้ของสกุลเซียแน่

ในใจของปัญญาชนแดนใต้ สกุลเซียเป็นตระกูลที่เปิดเผยมตรงไป

ตรงมา เป็นตัวแทนของตระกูลบัณฑิตที่สืบทอดกันมาหลายรุ่น ยามนี้จู่ๆ ก็มีคนบอกพวกเขาว่าคนสกุลเซี่ยอาจหาญยกมือปิดแผ่นฟ้า² แม้แต่ข่าวที่ส่งมาจากเมืองหลวงก็ยังคงล่าปิดบัง พาให้เหล่าบัณฑิตประหลาดใจในบัดดล

มนุษย์เรามากเป็นเช่นนี้ คนชั่วทำความชั่วก็รู้สึกว่าคุณคนคนนี้ไม่ค่อยชั่วสักเท่าไร แต่หากคนที่พวกเขาเข้าใจว่าเป็นคนดีทำเรื่องชั่วร้าย ผู้คนจะกังขาคือคนคนนี้เป็นสุภาพชนจอมปลอมหรือไม่

ปัญญาชนส่วนใหญ่ยังรู้สึกว่าพ่อค้าคนนี้พูดจาเหลวไหล ทั้งสองฝ่ายไม่มีใครเชื่อใคร สุดท้ายทะเลาะกัน

“เกิดอันใดขึ้น” ร้านน้ำชาขนาดใหญ่มีผู้คนเข้าออกมากมาย โดยเฉพาะพ่อค้าที่เดินทางไปทั่ว มีพ่อค้าคนหนึ่งเดินเข้ามา ได้ยินทั้งสองฝ่ายทะเลาะกันเรื่องคุณหนูรองสกุลเซี่ยส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาทแล้วก็อดเข้าร่วมวงไม่ได้ “เรื่องนี้แม้แต่เด็กสามขวบก็ยังไม่รู้จะทะเลาะกันไปใย ก็แค่ราชบุตรเขยเซี่ยต้องการให้คุณหนูรองเป็นชายารัชทายาท แต่หญิงที่รัชทายาททรงถูกพระทัยก็คือธิดาของแม่ทัพฮวาเลยปฎิเสธสกุลเซี่ย สกุลเซี่ยอับอายจนกลายเป็นแค้นใจ จึงส่งคนไปลอบปลงพระชนม์รัชทายาท ได้ยินว่าเพื่อปกป้องรัชทายาท ธิดาของแม่ทัพฮวายังถูกคนร้ายทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส โลหิตไหลเต็มตัว เสื้อผ้าแดงฉานไปด้วยเลือด”

พ่อบัณฑิตหลายคนที่ยกย่องเลื่อมใสแม่ทัพฮวาก็ได้ยืมว่าธิดาแม่ทัพฮวาถูกคนร้ายทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ก็หันไปเปลี่ยนสีโดยพลัน “แล้ว...แล้วคุณหนูฮวาเป็นอันใดหรือไม่”

“คุณหนูฮวาเสียเลือดมากเพียงนั้นคิดว่าเป็นอันใดเล่า” พ่อค้าสายหน้า ยกถ้วยน้ำชาจิบอีกหนึ่ง “ไม่ถึงแก่ชีวิต แต่ก็ไม่รู้ว่าจะบำรุงรักษาร่างกายให้กลับมาเหมือนเดิมได้เมื่อไร รัชทายาทเองก็ทรงเป็นบุรุษที่มีคุณธรรมมีน้ำพระทัย ฮ่องเต้จึงรับสั่งสู่ขอนางกับคนสกุลฮวาต่อหน้าขุนนางจำนวนมาก”

² หมายถึง การใช้อำนาจหรืออิทธิพลปิดบังความผิดหรือการกระทำที่ไม่ดีต่อมวลชน

บัณฑิตส่วนใหญ่ล้วนละเอียดอ่อน สิ่งที่พวกเขาจับถือที่สุดก็คือความรักที่มั่นคงแน่วแน่ ไม่ทอดทิ้งกัน มีบัณฑิตอายุไม่น้อยรำพึงรำพันว่า “คุณหนูสกุลสวามีใช้ชีวิตของนางช่วยรัชทายาท รัชทายาททรงตอบแทนนางด้วยความจริงพระทัย นับเป็นความสัมพันธ์ที่น่าประทับใจยิ่งนัก”

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งส่งผลให้พฤติกรรมของคนสกุลเชื้อยุดูเลวร้ายขึ้น พ่อค้าถอนหายใจ “ก็ใช่ะสิ คุณหนูสกุลสวามีร่างกายอ่อนแอ ยิ่งบาดเจ็บไม่น้อย นางเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้ ก็อาจเป็นเพราะมีอาละทิ้งความรักที่รัชทายาททรงมีให้นางกระมัง”

มีรักปักใจ ไม่นึกเสียใจภายหลัง เพื่อคนที่รักแล้วไม่สนใจความเป็นความตาย อดทนต่อความทุกข์ทรมาน

สิ่งเหล่านี้นับเป็นคุณสมบัติของหญิงในอุดมคติของชายหนุ่มนับไม่ถ้วน

เมื่อพวกบัณฑิตประทับใจ พวกเขาก็ตีใจว่าสามารถกลับไปเขียนกลอนสรรเสริญความรักระหว่างรัชทายาทกับคุณหนูสกุลสวามบทหนึ่ง “โฉนคนเรือนหนึ่งสือที่แดนใต้อย่างพวกเจ้าถึงนั่งนอนใจเช่นนี้” พ่อค้าเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “บัณฑิตที่อื่นอ่านตำรากันหามรุ่งหามค่ำ เพื่อเตรียมตัวสอบเข้ารับราชการที่จะมีขึ้นเป็นกรณีพิเศษปีหน้ากันแล้ว ไยพวกเจ้าถึงยังนั่งคุยกันอย่างสบายอารมณ์ในร้านน้ำชาเล่า”

“สอบเข้ารับราชการกรณีพิเศษอันใด” บัณฑิตแดนใต้มองพ่อค้าคนนั้นอย่างประหลาดใจ

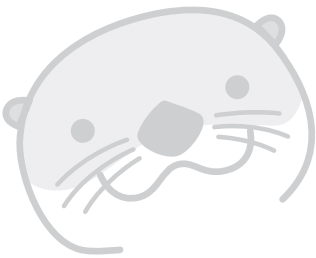
“เพื่อเฉลิมฉลองที่ท่าศึกมีชัยเหนือแคว้นอื่น ช่างแต่จึงมีพระบัญชาให้เพิ่มการสอบเข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษ” พ่อค้าคนนั้นแปลกใจยิ่งกว่าบัณฑิตทั้งหลายเสียอีก “มีประกาศไปทั่วแผ่นดินตั้งนานแล้ว เมื่อวานบัณฑิตสกุลเชื้อยุดูเลวร้ายยิ่งซื้อตำราสอบเข้ารับราชการที่ข้าพกดัดตัวมาจากเมืองหลวงตั้งหลายชุด บอกว่าจะซื้อไปอ่านเพื่อเตรียมตัวสอบปีหน้า นี่พวกเจ้าไม่รู้เรื่องหรือ”

บัณฑิตทั้งหลายงุนงง ชาวใหญ่ถึงเพียงนี้ กลับไม่มีผู้ใดรู้เรื่องเลยสักคน

“ที่อื่นเขาติดประกาศกันแล้วหรือ” บัณฑิตหลายคนสีหน้าไม่สู้ดี

“ทางเหนือติดประกาศตั้งแต่ห้าวันก่อนแล้ว” พ่อค้าที่อ้างว่าตนเองเพิ่งมาจากแดนเหนือตอบ “พวกเจ้าทางนี้เป็นส่วนหนึ่งของเขตเมือง อยู่ไกลจากเมืองหลวงไม่มาก ไยถึงยังไม่ติดประกาศเล่า”

พ่อค้าที่มาทีหลังพึมพำอย่างข้องใจ “ไม่น่าจะใช่ชะ คนสกุลเซี่ยสายย่อยล้นรู้เรื่องแล้ว โฉนพวกเจ้าถึงยังไม่รู้”

ทดลองอ่าน